

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

1 AUG. 1930

No. 15

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

En die dwalende van geest zijn, zullen tot verstand komen, en de murmureerders zullen de leering aannemen.

Jesaja 24 : 24.

EEN NIEUWE BOODSCHAP VAN GOD.

„Er is heden zeer zeker niet veel vraag naar godsdienst.” Het was een rechtsgeleerde, die sprak. Hij richtte deze opmerking tot een geestelijke, terwijl hij op een stoel in het salon van een hôtél naast dezen plaats nam. Naast den dienaar der Kerk zaten twee andere personen, een professor in de oudheidkunde en een „Mormoonsch” zendeling. Terwijl de rechtsgeleerde een stoel greep, vroeg de dominee:

„Waarom zegt U, dat er niet veel vraag is naar godsdienst?”

„Ik ga af op hetgeen men zoo rondom zich hoort. Terwijl ik hedenavond naar het hôtél wandelde, hoorde ik een communistische straatredenaar zeggen: ‚godsdienst is chloroform’, en zijn toehoorders waren dit van harte met hem eens.”

„Wat is, dunkt u, een der grootste behoeften van dezen tijd?” vroeg de Mormoonsche Ouderling.

„Geloof in God”, antwoordde de dominee onmiddellijk.

„Maar, hoe verklaart U dit gebrek aan geloof na negentien eeuwen prediking van de christelijke leer?”

„Ik geloof, dat ik deze vraag kan beantwoorden”, merkte de rechtsgeleerde op. „Er is geen hedendaagsch bewijs, dat God den mensch ooit een openbaring heeft gegeven. Whittier schreef, dat de Bijbel samengesteld is uit de vertalingen van oeroude tafels of perkamenten, bedekt met zeer onduidelijk schrift. Ik zelf twijfel

niet aan Bijbelsche beloften. Maar wanneer men heden ten dage iemand vraagt in den Bijbel te gelooven, krijgt men dadelijk ten antwoord: „Waarom zou ik den Bijbel gelooven, als God in bijna tweeduizend jaar niets heeft geschreven?” Voor men de menschen zoover heeft, dat zij het woord van God in den Bijbel gelooven, wenschen zij een woord van God te ontvangen uit deze tijden.”

„Uw gevolgtrekking is zonder twijfel juist”, zeide de Ouderling met zichtbare belangstelling voor de woorden van den rechtsgeleerde. „De tegenwoordige geestelijkheid verkeert in hetzelfde kritieke geval als de oprichter van een belangrijke handelonderneming, die tevergeefs probeerde een jongen man te bewegen, zijn vader om geld te schrijven, ten einde aan de zaak te kunnen deelnemen. Voor negentien jaren was deze jonge man reeds uit het huis zijns vaders weggegaan, en had al dien tijd zijn vader niet geschreven. Als antwoord op de vraag van den ondernemer, zeide hij: „Voor ik mijns vaders huis verliet, beloofde deze mij geldelijke hulp op voorwaarde, dat ik hem regelmatig zou schrijven. Maar dit heb ik in al dien tijd, welken ik van huis weg geweest ben, nooit gedaan. Hoe kan ik nu iets van mijn vader verwachten? Ik heb hem niet gehoorzaamd. Het is best mogelijk, dat hij nu niet eens in staat is mij te helpen. Hij kan zelfs dood zijn. Wat is er noodig, opdat de ondernemer dezen jongen man kan overhalen zijn vader een leening te vragen?”

„Hij heeft een nieuwen brief van den vader noodig”, antwoordde de rechtsgeleerde onmiddellijk.

„Zeer juist, en wat is er heden noodig om den mensch te doen gelooven, dat de Bijbel een nieuwe brief van God is?”

„De Bijbel bevat alles wat noodig is om te weten van God en de plichten der menschen tegenover God”, beweerde de geestelijke met nadruk.

„Hierin ben ik het heelemaal niet met U eens”, zeide de rechtsgeleerde. „Als de Bijbel ons duidelijk alles, hetgeen wij moeten weten omtrent de wetten van God mededeelt, hoe komt het dan, dat we honderden Christelijke afdeelingen hebben en dat zelfs geen twee predikers in dezelfde Kerk met elkander overeenstemmen over de grondslagen van den godsdienst? Bovendien hebben we een nieuw woord van God noodig om het oude te bevestigen. De menschen twijfelen eenvoudig aan den Bijbel, omdat we geen nieuwe openbaringen van God bezitten. Waarom moet ik gelooven dat God eens sprak, als de geheele geestelijkheid mij leert, dat Hij in dezen tijd niet spreken zal? De orthodoxe leerstelling, waarin verkondigd wordt, dat God eenmaal gesproken heeft, maar in onzen tijd niet meer spreken zal, heeft meer ongeloof verwekt, dan alle redeneeringen van de ongelooovigen zelf.”

„Maar de Bijbel geeft geen enkele belofte aangaande openbaringen na het bijbelsche tijdperk”, bracht de geestelijke in het midden.

„Kan het niet zijn, dat de Bijbel toch zulke beloften bevat, maar

dat gij gefaald hebt ze te vinden?" vroeg de Ouderling. „Het laatste boek in den Bijbel is zeer duidelijk in zijn belofte over een openbaring van Johannes, hoofdstuk 14 vers 6—7: „En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwig evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk. Zeggende met eene groote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den Hemel en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren maakt heeft.”

„Eenige punten uit deze profetie zijn zeer duidelijk en bepaald”, vervolgde de Ouderling. „Ten eerste zou er een engel vliegen in het midden des hemels, hebbende het eeuwig evangelie. Ten tweede zou dit eeuwig evangelie aan alle natie, geslacht, taal en volk gepredikt worden. Ten derde zou de tijd van het komen van dezen engel het uur van God's oordeel zijn.”

„Dit dunkt mij zeer belangwekkend”, merkte de rechtsgeleerde op. „Want wij leven nu zeer zeker in den Zaterdagavond van de geschiedenis der wereld. Volgens deze openbaring moeten we dus uitzien naar den engel om een nieuwe bedeeling van het evangelie in te luiden.”

„De engel is hier reeds geweest”, sprak de Ouderling met grooten ernst, terwijl hij het Boek van Mormon te voorschijn nam. „Hier hebt u het eeuwig evangelie, hetwelk de engel in 1827 naar de aarde bracht. Dit boek bevat de geschiedenis van oud Amerika en ook het Evangelie, zooals Christus het tot Zijne andere schapen (Joh. 10 : 16) predikte, welke andere schapen de voorouders zijn der Amerikaansche Indianen. Dit verslag was opgeteekend op gouden platen, welke verborgen lagen in een heuvel in den staat New-York, nabij Rochester. Een profeet, Moroni genaamd, die op het Amerikaansche vasteland geleefd heeft, heeft die platen verborgen omstreeks het jaar 420 na Christus. In het jaar 1827 gaf dezelve Moroni, nu een opgestaan wezen en een dienende engel, deze platen aan den profeet. Door goddelijke inspiratie vertaalde deze profeet het verslag, hetwelk op de gouden platen gegraveerd was, in de Engelsche taal.”

„Maar welk bewijs is er, dat het Boek van Mormon de profetie van Johannes vervult”, vroeg de rechtsgeleerde.

„Er is overvloedig bewijs”, vervolgde de Ouderling, „dat aantoon, dat dit boek in waarheid de profetie van Johannes vervult betreffende het eeuwig Evangelie, dat door een engel tot de aarde zou teruggebracht worden. Ten eerste wordt dit boek daadwerkelijk door een half millioen menschen als een nieuwe openbaring van God aanvaard. Ten tweede is het in veertien verschillende talen vertaald geworden. Ten derde is zijn boodschap aan de verschillende naties, geslachten, talen en volkeren gepredikt geworden. Dit alles is zeker niet door toeval tot stand gekomen. Niets van

„Dit alles kan waar zijn”, betuigde de geestelijke, maar uw verhaal van het komen van den engel is ietwat voorbarig. De engel, waarover Johannes spreekt, zou verklaren, dat het uur van God's oordeel gekomen is. Het uur van Gods oordeel is nog niet in zijn voorheid gekomen.”

„Waarlijk”, zeide de ouderling, over dit punt voortgaande, „het uur van God's oordeel is nog niet ten volle gekomen. Maar dit uur is nabij. Bovendien zult u opmerken, dat Johannes verklaarde, dat het Evangelie, door den engel gebracht, aan alle natie, en geslacht en taal en volk zou gepredikt worden. Het is duidelijk, dat de prediking van de boodschap des engels het uur van Gods oordeel onmiddellijk zou vooraf gaan.”

„Dat is de eenige redelijke gevolgtrekking”, merkte de rechtsgeleerde op. „Maar bestaan er andere bijbelsche profetieën aangaande de nieuwe openbaring, welke den menschen in de laatste dagen zou gegeven worden?”

„Er is een aantal voorspellingen in den Bijbel over het voortkomen van een nieuw boek der Schriften, welke niet anders kunnen verklaard worden”, antwoordde de Ouderling. „De Psalmist verklaart in Psalm 85 vers 11: „De waarheid zal uit de aarde spruiten.” Het Boek van Mormon bevat de waarheid, zooals Christus deze Zijnen anderen schapen leerde, die op het Amerikaansche vasteland woonden. De platen, waarop deze kostbare waarheid geschreven was, werden uit den grond gedolven in letterlijke vervulling van de woorden van den Psalmist. Ook Ezechiël spreekt over twee verschillende goddelijke verslagen. In het 37ste hoofdstuk van zijn boek spreekt hij uitdrukkelijk van twee houten. Vers 16 van dit hoofdstuk luidt:

„Gij nu, menschenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijne metgezellen; en neem een ander hout en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Ephraïm en van het gansche huis Israëls, zijne metgezellen.

„Onze vriend hier, de dominee, zal zonder eenig bezwaar de beteekenis van het woord „hout” begrijpen. De boeken van het Oude Testament werden vroeger geschreven op stroken perkament, welke om een „stok” of „hout” gewikkeld werden. Het verslag op deze wijze geschreven en bewaard werd „hout” genoemd.”

„Het is juist zooals onze vriend, de zending heeft gezegd”, zeide de geestelijke, „maar ik voor mij vind niets in het 37ste hoofdstuk van Ezechiël, wat betrekking kan hebben op zoo iets als het Boek van Mormon.”

„Zijt geduldig en volg U mijne uiteenzettingen zorgvuldig”, sprak de zending met klem. „U zult opgemerkt hebben, dat Ezechiël nadrukkelijk schrijft van twee afzonderlijke houten of verslagen. Hij spreekt over een hout, waarop het verslag van Juda geschreven was en ook over het hout van Ephraïm. De Bijbel is zonder twijfel het hout of verslag van Juda of de Joden. Maar,

waar is het hout van Ephraïm! Het is niet in den Bijbel te vinden. Deze twee houten of verslagen zijn niet tezamen bewaard gebleven als één boek. Want Ezechiël zegt in vers 19, dat het hout van Jozef of Ephraïm in de handen (in het bezit) van Ephraïm zou zijn. Het Oude en Nieuwe Testament vormen tezamen het hout van Juda.

Het volk, dat den eersten maal naar Amerika kwam, was van Palestina. Zij waren door Ephraïm en Manasse afstammelingen van Jozef. Hun verslag, het Boek van Mormon, is daadwerkelijk en in waarheid het hout van Ephraïm, hetwelk God in deze tijden, tezamen gevoegd heeft met het hout van Juda of de Bijbel, zooals Ezechiël heeft voorspeld. En deze twee verslagen zijn nu één in de handen van God."

„Ik geloof, dat met deze beide verslagen het Oude en Nieuwe Testament worden bedoeld”, beweerde de predikant nu. „Het hout van Juda is het Oude, het hout van Ephraïm het Nieuwe Testament.”

„Maar hoe kunt U dit denken?” vroeg de rechtsgeleerde. „Het Nieuwe Testament is in geen enkel opzicht de geschiedenis van den stam van Jozef of Ephraïm.”

„Wel, wel, hoe komt het toch, dat U voortdurend de zijde van de Mormonen kiest?” vroeg de dominee.

„Ik kan niet begrijpen, dat U kunt beweren, dat ik partij kies voor den Mormoon. Ik ben een trouw lid uwer Kerk. Vóór de ontmoeting met onzen vriend, den zendeling hier, was ik inderdaad even bevooroordeeld tegen de Mormonen, als u schijnt te zijn. Maar ik moet toegeven, dat dezen dag mijne oogen omtrent verschillende bijbelsche voorspellingen zijn geopend geworden. Deze profetie van Ezechiël betreffende het hout van Ephraïm, welk hout tezamen moest gebracht worden met het hout van Juda kan zeer zeker geen betrekking hebben op het Nieuwe Testament. U zult bemerkt hebben, dat het hout van Ephraïm in het bezit van, dus bij den stam van Ephraïm zou zijn en, zooals duidelijk is, de geschiedenis van dezen stam zou bevatten. U weet, dat het Nieuwe Testament in geen geval de geschiedenis van Ephraïm is en ook niet bij dezen stam gevonden is.”

„Ik moet toegeven, dat ik zeer teleurgesteld ben. Ik had ten volle verwacht, dat ik waardevolle ondersteuning van u zou ontvangen bij het ontzenuwen van de beweringen der Heiligen der laatste Dagen. Maar ik zie, dat U reeds half tot hunne inzichten bekeerd bent. Ik veronderstel dus, dat ik beter heen kan gaan, om U beide alleen te laten in de vreugde van dit liefdesfeest.”

„In geen geval; het zou ons meer dan verheugen, als U zich met ons in dit feest zou willen vereenigen”, antwoordde de Ouderling vriendelijk.

„Nu, ik zou dan wel eens willen weten, of er nog andere Bijbelsche voorspellingen zijn, welke volgens U op het voortkomen van

het Boek van Mormon slaan", vroeg de geestelijke eenigszins tartend.

„Er bestaat nog een wondervolle profetie in den Bijbel betreffende het voortkomen van dit boek. U vindt deze voorspelling in het 29ste hoofdstuk van Jesaja. Dit hoofdstuk voorzegt in bijzonderheden de wijze, waarop dit boek zou te voorschijn gebracht worden, den tijd, waarin dit zou gebeuren, en den invloed, welken dit zou hebben op degenen, die zijn boodschap zouden aannemen.

Jesaja opent het 29ste hoofdstuk met een „wee" over Ariël, de stad waar David woonde. Maar in het tweede vers zegt hij „en er zal treuring en droefheid wezen, en die stad zal Mij gelijk Ariël zijn." Deze laatste woorden „gelijk Ariël", hebben groote beteekenis. Zij verklaren op duidelijke wijze, dat de plaats, waarover de profeet spreekt in dit hoofdstuk in werkelijkheid niet Ariël is, maar een plaats of stad, welke vóór den Heere gelijk Ariël was.

In het vierde vers voorspelt de profeet eenige wonderbare dingen, welke deze stad of plaats, welke als Ariël zou zijn, zou ondergaan. Hij zegt: „Dan zult gij vernederd worden, gij zult uit de aarde spreken, en uwe spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen; en uwe stem zal zijn uit de aarde als van eenen toovenaar, en uwe spraak zal uit het stof piepen."

Gij zult opgemerkt hebben, dat de profeet in dit eene vers vier malen spreekt over eene natie, welke uit den grond zou spreken. Ik vraag U, hoe kan een natie uit den grond spreken? Maar waarom U dit gevraagd? De profeet vertelt ons in vers 11, hoe deze natie tot ons zou spreken: „Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan eenen, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld."

Hieruit ziet U, dat het visioen van deze natie, welke uit den grond zou spreken, tot U zou komen als de woorden van een boek. In het veertiende vers maakt de profeet duidelijk, dat de groote voorspellingen, in dit hoofdstuk gemaakt, door goddelijke kracht zouden vervuld worden: „Daarom ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen."

In de verzen 17, 18 en 19 vertelt de profeet ons, wanneer het boek zou te voorschijn gebracht worden: Is het niet nog om een klein weinig, dat de Libanon in een vruchtbaar veld zal veranderd worden, en het vruchtbare veld voor een woud geacht zal worden? En te dien dage zullen de dooven hooren de woorden des Boeks; en de oogen der blinden, zijnde uit de donkerheid en uit de duisternis, zullen zien. En de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in den Heere; en de behoeftigen onder de menschen zullen zich in den Heilige Israëls verheugen."

„Dit is werkelijk een wonderlijke profetie", zeide de rechtsge-

leerde. „De Libanon of Palestina, is reeds begonnen in een vruchtbaar veld veranderd te worden. Wij behooren dus werkelijk het boek te hebben, welks woorden, zooals de profetie zegt, te dien dage door de dooven zouden gehoord worden.”

„U hebt voorzeker gelijk”, zeide de Ouderling, „en wij bezitten dit boek. Elk onderdeel van deze wonderbare profetie is vervuld geworden door het voortkomen van het Boek van Mormon.

„Het Boek is een verslag van naties, welke „onder” gebracht zijn. Het is een geschiedenis van de voorvaderen der Amerikaanse Indianen. Door dit boek hebben de volkeren op letterlijke wijze uit den grond gesproken, want de platen, waarvan het boek werd vertaald, werden uit den grond genomen.”

(Wordt vervolgd.)

HET WOORD VAN WIJSHEID: EEN REDMIDDEL VOOR DE SOCIALE NOODEN?

In de „Haagsche Post” van den 19 Juli j.l. lezen we:

Berekenen we de totale waarde van alle sigaren, sigaretten, en tabak, die in rook opgaan, dan komen we tot de navolgende respectabele absolute bedragen:

Kleinhandelswaarde in totaal.

Jaren.	A. Absoluut.	B. Per hoofd der bevolking.
1923	f 142.133.831	f 20.—
1924	„ 151.955.188	„ 21.—
1925	„ 138.274.748	„ 19.—
1926	„ 151.786.893	„ 20.—
1927	„ 154.155.213	„ 20.—
1928	„ 161.915.166	„ 21.—
1929	„ 173.024.875	„ 22.—

De beteekenis van deze millioenen-bedragen kan men zich eenigszins voorstellen wanneer men weet, dat alle rijksuitgaven, zoo wel voor den gewonen als voor den kapitaaldienst, voor 1930 werden geraamd op bijna 709 millioen gulden, dat is ongeveer vier maal zooveel als het sigarentje van onze rookers. De Rijksuitgaven op het gebied van onderwijs, kunsten en wetenschappen bleven beneden 160 millioen gulden, terwijl de uitgaven voor onze defensie, te zamen met die voor arbeid, handel en nijverheid (waaronder dus de uitvoering der sociale wetten), op 176 millioen werden geraamd. Wat een bezuiniging op de uitgaven van het Rijk zou er mogelijk zijn, indien alle rookers de handen ineensloegen en zich het genot van hun sigaartje wilden ontzeggen ten bate van het algemeen belang!

ZENDINGSNOTITIES.

Donderdag 24 Juli werd het presidentschap van de Groninger gemeente eervol ontslagen. Dit drietal bestond uit Ouderling Nanno Venema en de lokale broeders Klaas Woltjer en Pouwel van Komen. Door drie lokale broeders wordt dit presidentschap opgevolgd: Ouderling Klaas Woltjer, president, Ouderling Pouwel van Komen, eerste raadgever, en Ouderling Tiddens Drenth, tweede raadgever.

Amsterdamsche Conferentie: Nogmaals wijzen wij er op dat van Donderdag 7 tot Zondag 10 Augustus de Amsterdamsche Conferentie gehouden wordt.

De Donderdagavond-bijeenkomst zal niet, zooals aanvankelijk aangekondigd, een Zondagsschool-avond zijn, maar een preekvergadering.

In de afgelopen maand heeft er in onze Zending een kerkelijke volkstelling plaats gehad. U is toch niet overgeslagen? Of kent U iemand die misschien overgeslagen is?

Ouderling B. Tiemersma en zijn dochter, Freda, hier te lande eenige weken op bezoek, denken in de eerste helft van Augustus weer naar Salt Lake City terug te keeren.

Zuster Catherina de Haan, onze tachtigjarige vacantiëgast hier te lande, is van plan in September weer Utah-waarts te gaan.

DE ONVERGELIJKELIJKE.

Wie heeft in de holle hand de wateren uitgemeten?
 van den hemel met eene span den omtrek bepaald?
 het stof der aarde in eene maat gevat?
 de bergen gewogen met eene balans,
 de heuvelen in eene weegschaal?
 Wie heeft den geest van Jahwe bestierd?
 als zijn raadsman hem onderricht?
 met wien is hij te rade gegaan, die hem heeft voorgelicht
 en hem het rechte pad gewezen,
 die hem den weg des doorzichts leert?
 Zie, volkeren zijn als een druppel aan een emmer;
 als een vlokje aan eene weegschaal zijn zij in tel;
 zie, de kustlanden zijn als gruis dat gestrooid wordt.
 Zelfs de Libanon is niet toereikend voor brandhout,
 zijn gedierte niet genoegzaam voor offer.
 Alle volken zijn als niets vóór hem,
 als een niet-met-al en een onding zijn zij bij hem in tel.
 Bij wien zoudt gij dan God vergelijken?

(Jesaja 40 : 12—17, Leidsche Vertaling.)

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

IN DE ALPEN.

Het was in het Berner-Oberland. Wij logeerden met ons vieren bij een goede familie Heiligen op een boerenhofstede. Onze leider, Ouderling T., een Berner van geboorte, had voor dit onderkomen gezorgd en spoedig gevoelden we ons geheel thuis. Onder den indruk van het ons omringende landschap, waarin de majestueuze grootheid van de „Jungfrau”, één der schoonste Alpentoppen, domineerde, maakten wij groote plannen, of liever, bespraken we de plannen nogmaals en met meer vreugde, waar de te genieten schoonheden van de bergwereld nu zoo dicht in ons bereik gekomen waren.

Thuis waren deze plannen ontstaan en ook aldaar de eerste voorbereidingen getroffen. Op raad van den leider van onzen vacantietocht waren al zware bergschoenen, zolen en hakken met stalen spijkers beslagen, daarbijpassende sokken en de onmisbare bergstok gekocht, ja zelfs was er al met de schoenen geoefend, 's avonds als niemand het zag, zeer tot ontzetting van de huisvrouw, die angst had voor vloerzeilen en karpetsyloeren.

We waren dus vol goeden moed!

Daags na aankomst zouden we 's morgens al vroeg op stap gaan. Fluks uit de veeren en als toerist verkleed, na een stevig ontbijt, op het pad, onze leider voorop. Daar we eerst een eindje per tram zouden gaan, moesten we ons haasten op tijd te komen. We hadden „natuurlijk” op de dames moeten wachten. Met groote stappen (br. T. is wel 1.70 M.) ging het voorwaarts langs een mullig zandpad.

Hier begon de eerste ondervinding. De schoenen, waarop ik zoo trotsch was geweest en welke ik zoo zonder aarzelen had aange trokken, zaten toch niet zoo prettig als bij het beproeven thuis. Het leek wel of ze hier en daar wat knelden. En zwaar dat ze werden! Steeds zwaarder!

Hoe dom ook, al die zware stalen spijkers — de eerste verzuchting, de eerste kritiek, was er. Ondertusschen draafden we voort. Ik achteraan met niet al te vriendelijke gevoelens beziel. In gedachten moest de leider heel wat hooren en zelfs werden in alle haast nog allerlei onaardige benamingen voor hem bedacht.

De tram bracht verademing. Het zonnetje scheen heerlijk, het landschap was prachtig, het humeur werd spoedig beter. Maar een-

maal boven begon dezelfde ellende opnieuw. Aan transpireeren geen gebrek. Nu leken de schoenen wel van lood en dan die veevelende bergstok. Je hadt niet eens de handen vrij! Wat ben je begonnen, zuchtte ik in stilte.

Maar — ook andere gevoelens mengden zich in de boosaardige. Ik begon me ook te schamen. De anderen (evenseens Zwitsers) waren vroolijk en opgeruimd en daarbij waren nog wel twee leden van het zwakke(!) geslacht. Ik begon dus moeite te doen de vele bezwaren en lasten wat te vergeten en wat meer op het omringende landschap te letten. Dit lukte wonderwel. Hoe heerlijk, hoe machtig groot, ja hoe overweldigend was de schoonheid onzer omgeving! Langzaam trokken we voorwaarts en opwaarts. De onge-repte pracht der ceuwige sneeuw, der uitgestrekte gletschers lag voor ons!

Stil, gij menschenkind! Hoe klein zijt gij met uwe zorgen en zorgjes, met uwe conventie en vaak enge begrippen! En dit is U alles gegeven geworden om van te genieten, te leeren! Hier spreekt God tot ons door de heerlijkheid Zijner schepping! Stil, zwijgend, tot danken geroerd, werd bewonderd, werd genoten.

Langzaam voorwaarts en opwaarts! Een andere ondervinding gewerd mij nu. De schoenen schenen niet meer zoo zwaar! En de stok? Geen nuttiger instrument kon men zich indenken. Langs rots en beekje, langs meertjes en bergweiden, in welke laatste de alpenflora met haar diepe, reine kleuren ons in verrukking bracht. Zoo ging het voort tot aan de plaatsen, waar sneeuw en ijs de aarde nog geboeid hielden. Niet alleen, dat de schoenen nu niet meer zwaar voelden, ze waren nóódig! De stalen spijkers moesten nu hun diensten toonen en deden dit ook! Zonder de schoenen en de bergstok ware het onmogelijk verder te klimmen. En nog was het einddoel niet bereikt!

Welke gevoelens nu boven kwamen? Schaamte, den leider zoo verkeerd beoordeeld te hebben. Schaamte over eigen-wijsheid, over onvriendelijke kritiek. Maar ook blijdschap over de eigen volharding en — hoewel niet zonder morren — over gehoorzaamheid.

Het is niet mij gegeven U verder een beeld te maken van alles wat nog genoten werd. Daartoe zijn machtiger pennen noodig! Met diepgevoelde, blijde dankbaarheid werd eindelijk de terugtocht aanvaard. Zingend en juichend trokken wij verder, terwijl reeds plannen voor den volgende dag werden gemaakt.

Zegt deze kleine berggeschiedenis U iets, mijne lezers? Gaat het ons in het Evangelie niet dikwijls evenzoo? Die geboden en wetten: de Tienden bijvoorbeeld, het Woord der Wijsheid! Drukken en knellen ze niet nu en dan? Voor velen is het niet moeilijk Gode te gehoorzamen. Maar we weten het, er zijn ook anderen. In den beginne wordt de boodschap des Levens met vreugde aangenomen, volgen wij den voorgeschreven weg — opwaarts, voorwaarts. Maar dan komt de strijd, komen de moeilijkheden, de tegenstander pro-

beert ons te doen struikelen en ach, arme, hoe vaak vallen wij? Zien fouten in de leiding. Begrijpen niet immer het „hoe en waarom”. Vergeten door ontevredenheid te achten op de schoone, heerlijke, eeuwige waarheden, welke ons ten deel vielen. De vele zegeningen worden niet geteld.

Onze leiders, dikwijls in stilte door ons veroordeeld, manen ons tot voortgaan. Wijzen ons de te bereiken toppen. Ook hebben we vele medestrijders! Hun voorbeeld kan bemoedigend werken, wellicht schamen we ons nu en dan. We gaan dus voorwaarts. Stap voor stap. Ook in het Evangelie wordt volharding verlangd. „Die volharden tot het einde toe zullen zalig worden”. En mèt deze zaligheid komt het begrijpen, het waardeeren. Of beter gezegd, deze vormen een deel der zaligheid. We leeren, dat gehoorzaamheid aan God's wetten noodig is. Dat zonder deze gehoorzaamheid de beloften niet vervuld kunnen worden, het einddoel niet bereikt. Heerlijk verfrischen we ons in de klare beekjes van levend water, in de diepe meeren der groote eeuwigheidswaarheden. Ons doorhuivert de reinheid en heerlijkheid der hoogtepunten van het Evangelieplan. Gods kinderen... eens worden zooals Hij is... „Wordt gijlieden nu volmaakt, gelijk Uw Vader, Die in den Hemel is, volmaakt is”, spreekt onze goddelijke Leider.

En daarom, broeders en zusters, biddend voorwaarts met vallen en opstaan. De bergschoenen en bergstok, ja onze geheele uitrusting van onze aardsche bergreis (vaak door diepe dalen van zorgen en beproeving) naar de toppen van het hemelsch geluk, zij zijn de wetten en geboden, ons door God gegeven.

V.

UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

Zaterdag 26 en Zondag 27 Juli werd te Utrecht de halfjaarlijkse Conferentie gehouden van het Utrechtsche District, den eersten dag in het gewone lokaal: Kruisstraat 7, den tweeden in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen, Mariaplaats.

Twee zendelingen-vergaderingen werden er gehouden, de eerste Zaterdagmorgen om 10 uur en de volgende Zaterdagavond om half acht. Laatstgenoemde bijeenkomst was een preekvergadering, ook door een aantal leden bijgewoond. Om half negen kwamen de leden van de Zusters-hulpvereniging bijeen.

Zondagmorgen. Openingslied: „O volheid van zegen.” Gebed, Ouderling Symen Stam. Koorlied (v/h Amsterdamsche Koor): „For The Strength Of The Hills”. Districts-president Warde M. Cameron presideerde over de bijeenkomst en heette de aanwezigen welkom. Achtereenvolgens spraken nu: Ouderling Archie L. Richardson, gemeenteleider Over-Maas; Ouderling Henry Hart, Districts-president Amsterdam; Ouderling Harvey L. Deem, Dis-

tricts-president te Groningen; Zuster Martha Riet, assistente Bijenhoudster, en Zendingspresident Frank I. Kooyman. Het spreken werd afgewisseld door een kwartet gezongen door Ouderlingen De Mik, Opheikens, Stam en Venema: „I Need Thee Every Hour”. Het koor zong: „Tarry Not” en Ouderling C. Nicolas Schaap uitte het dankgebed.

Om 1 uur had er in de Zweminrichting een doopvergadering plaats, waarin Ouderlingen Cameron, Cornelius J. Dee en Kenneth R. Judd het woord voerden. Er waren zeven doopelingen.

In den namiddagdienst, om half drie, was het aanvangslied „Wij danken U, Heer, voor Profeten.” Gebed, Ouderling Herman Bell. Koorlied: „Het Gebed.” Nu had het bevestigen der doopelingen plaats, waarna de Zendingssecretaris, Ouderling John Westra, het woord kreeg. Vervolgens spraken Ouderling Fred M. Weenig, gemeentepresident te Almelo, Gerrit J. van Alfen, vertakkingsleider te Arnhem, Reed W. Farnsworth, Zuster Elisabeth J. Kooyman en Ouderling Marvin Ricks, gemeenteleider te Alkmaar. De autoriteiten der Kerk en der Zending werden nu ter ondersteuning voorgesteld. De stemming was eenparig. Slotlied (koorzang): „Ik las van een zeer schoone stad eens.” Dankgebed, Ouderling Sylvester M. Dalebout, van Apeldoorn.

„Komt, heiligen, komt” was het openingslied der avondvergadering. Ouderling Edward H. Boyer, gemeentepresident te Utrecht, bad. Het koor zong: „Leid mij, Pelgrim.” De eerste spreker was Ouderling Lynn R. Webb gemeenteleider te Apeldoorn, gevolgd door Ouderling Don H. van Dam van Middelburg. Ouderlingen Nanno Venema van Groningen en Don M. Wakefield van Amsterdam gaven een duet ten gehoor. Tijdens de bijeenkomst veraste ons het binnentreden van Bisschop John Wells, van de Presideerende Bisschop, die tezamen met Ouderling Arthur Winter, penningmeester der Kerk, een rondreis maakt door de Europeesche Zendingsvelden. Ouderling Winter was te Rotterdam gebleven, waar hij de leden in den avonddienst toesprak. Bisschop Wells, vertolkt door President Kooyman, voerde hier het woord. Met grooten ernst gaf hij praktische wenken, tevens afleverend de persoonlijke groeten der leden van het Eerste Presidentschap. Nadat Ouderling Cameron en President Kooyman nog enkele woorden gesproken hadden, zong het koor: „Gospel Restoration”, en sprak Ouderling Bert H. Opheikens de dankbede uit.

Na afloop der avondvergadering kwamen de aanwezige zendelingen (30 in getal) andermaal bijeen en werden ze toegesproken door Bisschop Wells, die grooten nadruk legde op de werkloosheid en financiëele donkere dagen, waardoor Amerika op het oogeblik heengaat. Hij ried allen aan de Kerkleden op deze ernstige toestanden attent te maken, daar emigratie tegenwoordig niet aan te bevelen is.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Avondmaalsvers voor Augustus 1930.

Hoe naamloos lief had ons de Heer,
 Die uit het heerlijk Vaderhuis
 Op aarde nederkwam, weleer,
 En voor ons leed en stierf aan 't kruis.

Opzegtekst voor Augustus 1930.

Hebreëen, hoofdstuk II, vers 6.

Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken.

Onderwerpen voor de toespraakjes van 2½ minuut.

Ditmaal één onderwerp voor de twee sprekers. Elk dient het op zijn eigen wijze uit te werken.

3. Aug. **De beteekenis der Egyptische plagen:** Elke plaag bewees dat Jehova grooter was dan de afgoden der Egyptenaren. De rivier werd in bloed veranderd: de Egyptenaren aanbaden de Nijl als de bron des levens. Booze zweren aan het vee: de Egyptenaren aanbaden Osiris, waarvan de stier Apis het symbool was. Ook de kikvorsch was heilig in hun oogen. De zware plagen zouden het volk met afschuw en minachting doen denken aan hun goden. Oud-Testamentische teekenen en wonderen, onder de lagere wet verricht, bevestigden de getuigenis der profeten. Onder de hoogere wet zijn teekenen voor dat doel onnoodig, want de Heilige Geest is onze Getuige. (Hand. 5 : 32).

10 Aug. **Het Pascha:** een profetie en een belofte. In de offerwet zouden de Israëlieten een duidelijke voorafschaduwing hebben — een profetie — van de offerande van den Heiland. De Tiende Plaat, de smartelijkste, had hen moeten doen beseffen de grootheid van dat offer. Hunne gehoorzaamheid behield (redde) hen. Zij dienden te begrijpen, nadien, dat gehoorzaamheid altijd op redding uitloopt: een vaste belofte.

17 Aug. **Waarom openbaring noodig is.** Waarheid verandert niet. De tijden veranderen en de mensch neemt toe in begripsvermogen. Maakt hij vordering, dan bereidt hij zich tevens om nieuwe waarheden te kunnen ontvangen. Door alle eeuwen heen heeft God door Openbaring den mensch onderrichtet. Maak dit duidelijk met drie of vier openbaringen.

24 Aug. **Het onderscheid tusschen zaligheid en verhooging.** Geef een goede verklaring van deze beide woorden. Wie worden zalig? Hoe wordt verhooging verkregen? Verklaar in korte woorden de graden van heerlijkheid en wie ze beërven.

31 Aug. In plaats van toespraakjes, van buiten leeren en opzeggen de volgende liederen:

1. O, mijn Vader (No. 26, Heilige Lofzangen).
2. Het hart kent daar de zijnen. (No. 80, Heilige Lofzangen).
Zeg het koor alleen op na het vierde vers.

BISSCHOP JOHN WELLS EN OUDERLING ARTHUR WINTER HIER OP BEZOEK.

Zaterdag 26 Juli arriveerden hier te lande Bisschop John Wells van de Presideerende Bisschop, en Ouderling Arthur Winter, penningmeester der Kerk. Deze broeders maken een zendingsreis door de kerkelijke zendingsvelden in Europa. Zij bestudeeren de toestanden in deze gewesten en in de vertakkingen der Kerk met het oog op grootere uniformiteit (eenvormigheid). Zoals men ook in het verslag der Utrechtsche Conferentie lezen kan, sprak Bisschop Wells Zondagavond te Utrecht, terwijl Ouderling Winter de Zondagavondvergadering van de Rotterdamsche gemeente toesprak. Bisschop Wells sprak eveneens te Utrecht tot de daar aanwezige zendelingen, dertig in aantal. Dinsdag-namiddag om 2 uur hield de Bisschop een vergadering met de zendelingen van het Rotterdamsche District (ongeveer 20) en des avonds hield hij een met groote aandacht gevolgde rede voor een bijeenkomst van de twee Rotterdamsche gemeenten, in de zaal Excelsior saamgekomen. Des Maandags waren de bezoekende broeders in conferentie met den president en den secretaris der Zending.

Met klem werd er door deze broederen op gewezen, dat de maatschappelijke toestand in Amerika tegenwoordig verre van rooskleurig is. Miljoenen werkloozen zijn er: sommigen zeggen $2\frac{1}{2}$ miljoen, anderen 4. Het zal minstens twee jaar duren, voordat daar te lande weer normale toestanden heerschen. Emigratie is niet aan te bevelen.

De Bisschop en zijn reismakker waren reeds in Zwitserland, Tsjecho-Slovakije, Duitschland en de Skandinavische landen geweest. Woensdagmorgen (30 Juli) vertrokken zij van hier naar de Fransche Zending.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

5 Aug. **Werkzaamheid.** De ons geschonken talenten en vermogens dienen wij waardiglijk te gebruiken. Ons lichaam vordert arbeid. Op den duur zou ledigheid het vernietigen. Ontwikkeling is alleen mogelijk bij ingespannen arbeid.

„Ledigheid is lijden.” (Pittacus).

„Val den luiaard niet lastig met harde verwijten, want hij ondervindt den toorn der godheid.” (Thales).

„De nietsdoeners gelijken op de horzels, die de vrucht van den arbeid der bijen verteeren. De arbeid zal u dierbaarder maken aan goden en menschen, want zij verafschuwen den nietsdoener”. (Hesiodus.)

„Lediggang is een schande voor de natuur, de vijand van alle kunst, de voorbode van zorg, de nacht voor het verstand, de vader der armoede, de leermeester der onwetendheid, een verbanningsoord der deugd, een herberg der misdaad, een oorkussen des duivels, een gruwel voor God en een graf voor den levenden mensch. Luiheid en lediggang zijn de oorzaken van alle kwaad in de meeste zaken. Zij doen het ijzer roesten, brengen den worm in het hout, de mot in het kleed, de vuilheid in het water, het onkruid op den akker, het verderf in het huishouden. Zij maken den mensch arm, verleiden hem in zijn armoede tot slechte gedachten, kweeken uit slechte gedachten de zonde en uit de zonde den tijdelijken en eeuwigen ondergang.” (Abraham de St. Clara).

„Onbetaalde en onbetaalbare arbeid is er altijd in overvloed te vinden.”

12 Aug. **Allen dienen te werken, rijken zoowel als armen.** Dezelfde arbeid is niet geschikt en ook niet mogelijk voor alle menschen. Er zijn sterken en zwakken, geleerden en ongeletterden, mannen en vrouwen en de rol, die zij in de wereld vervullen, is zeer uiteenlopend, en dat is maar goed ook. Niemand is van den arbeidsplicht verschoond, ook de rijke niet. Anders zou hij ophouden iets in de wereld en voor de wereld te zijn en een ergernis voor de werkers wezen.

„Gods wetten kunnen niet straffeloos worden verkracht. Wanneer het Gods bevel is, dat de menschen hun brood zullen verdienen door arbeid, dan moeten de rijke luiaards ongelukkig zijn. En zij zijn het! Zie de totale leegte in het bestaan van hen, die leven alleen voor hun genot; zie de verfoeilijke ondeugden, voorkomende bij een klasse, die, zich wentelend in den rijkdom, omringd is door armoede. Zie de vreeselijke straf, de verveling, de levenszathheid, waarvan de armen zóó weinig weten, dat zij er zich geen voorstelling van kunnen maken. Zie het pessimisme, dat toeneemt juist onder de rijken, dat God loochent en de menschen veracht, dat het leven zelf als een ramp beschouwt en met angst voor den dood toch haakt naar zelfvernietiging. Toen Chris-

tus den rijken jongeling, die tot hem kwam, beval om te verkoopen al wat hij bezat en het dan armen te geven, toen dacht hij niet in de eerste plaats aan de armen, maar aan dien jongeling zelf." (Henry George.)

Klagers en arbeiders gelijken niet op elkander; die klagen werken niet, die werken klagen niet; toch: „terwijl gepaste arbeid het dier in den mensch doodt, doodt overmatige arbeid den mensch in het dier.”

19 Aug. De zorg voor het lichaam en voor het tijdelijke. „Er is een tijd geweest, dat men in naam van den godsdienst leerde, dat de zorg voor het menschelijk lichaam, en in het algemeen voor alles, wat ter instandhouding van het aardsche leven strekte, van minder belang was. Wat was eerder noodig en hooger te schatten dan een leven geheel aan den Hemel en het Eeuwige gewijd? Deze dwaling, die zich bij de vóórchristelijke godsdiensten reeds openbaarde, heeft zich in het Christendom overgeplant. Zij heeft geleid tot vele ergerlijke dwaasheden en tot verschrikkelijke zonden. De geschiedenis der middeleeuwen geeft daarvan treurige dingen te lezen. Het kloosterleven leidde tot schrikwekkende uitbarstingen der op onnatuurlijke wijze onderdrukte en mishandelde menschelijke natuur. Niets echter was meer in strijd met het christelijk geloof dan dit.” (Tj. Kielstra.)

„Het is niet godsdienstig de zorg voor het lichaam of voor onze tijdelijke behoeften te veronachtzamen. Ons lichaam zelf leert ons reeds betere dingen. Hoe kostelijk toch is het ingericht, hoe fraai geboetseerd, hoe fijn is zijn bewerktuiging, hoe schoon is het geheel en elk zijner deelen. Hoeveel zorg heeft de Schepper er kennelijk aan besteed! Zouden wij dan weldoen en Gode welgevallig handelen met het te minachten en opzettelijk te verwaarloozen? De zorg voor het lichaam is betamelijk en plicht. Daarom ook reinheid, want onreinheid rooft zijn schoonheid en zijn welstand weg, ontzenuwt de kracht, bederft het hart, vergiftigt het leven. — Voeding en kleeding zijn noodzakelijk, en dat wij een deel van onze tijd en arbeid daarvoor uitgeven is even natuurlijk als gepast.” (Tj. Kielstra.)

26 Aug. Open.

INHOUD.

Een Nieuwe Boodschap van God 249	In de Alpen 257
Het Woord van Wijsheid: een redmiddel voor de so- ciale nooden? 255	Utrechtsche Conferentie ... 259
Zendingsnotities 256	Zondagsschoolwerk 261
De Onvergelijkelijke 256	Bisschop John Wells en Ouderling Arthur Winter hier op bezoek 262
	Priesterschapsvergadering ... 262

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B
Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.